

SARAH E. LADD

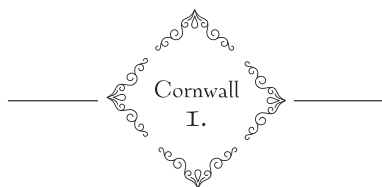
A
NEVELŐNŐ

Cornwall
I.

fine ●
selection

S A R A H E . L A D D

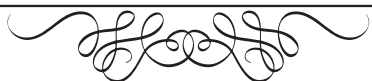
A
NEVELŐNŐ

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*Ezt a regényt L. E. G.-nek ajánlom,
akire szeretettel emlékezem.*

PROLÓGUS

1808 tele

Cornwall, Délkelet-Anglia

Csípős cornwalli szél süvített az égen kavargó felhőkből, és belekapott Cordelia Greythorne koromfekete utazóköpenyébe. A nő felnyúlt, hogy a csuklyáját megtartsa a fején, ám eközben meglazult a szorítása az utazótáskája fülén. A nehéz csomag lehuppant a hóval borított földre.

Delia könnyfátyolon át nézte a táskát, és csak akkor jutott eszébe levegőt venni, amikor a tüdejébe nyilalló éles fájdalom emlékeztette erre.

A bőröndjét már felrakták a kocsira, ám az összes többi holmija – kicsiny és szálnalmas világának minden egyes darabja – a kopott vászontáskában lapult. Újra meg újra bepakolta, majd kirakta őket, mintha kincset rejtene a poggyász. Most pedig ott feküdt a táska átnevedesedve, a hepehupás macskaköveken, fából készült fülére finom hópelyhek tapadtak, és kékesen csillogtak a hajnali fényben.

A ritkán látott vendégnek, a hónap hamarosan majd nyoma sem lesz. Végül megérkezik a meleg levegő az óceán felől, és felolvasztja

a zord táj jégtakarójának az utolsó darabkáját is. Furcsa, hogy Delia utolsó reggelén ilyen zord idő van, mintha még a lápvidék is el akarná őt taszítani.

Könny szökött a szemébe, és ahogy lehajolt az utazótáskáért, a kocsis ott termett mellette; nagykabátja szárnyai lobogtak, loboncos ősz haját vadul tépte a metsző szél.

– Szabad?

Delia megpördülve igyekezett megakadályozni, hogy a férfi elvegye a táskát.

– Nem, köszönöm. – Felkapta és magához szorította az átázott csomagot. – Magamnál tartom.

A kocsis visszamászott, és elfoglalta a helyét a bakon.

Delia tudta, hogy osztoznia kellene a kocsis lelkesedésében, amiért útra kelnek, és elhagyják a Greythorne House-t. Az ősi falak közt folytatott élete a férje halálával véget ért. Nem maradt ott számára semmi, mégis nehéznek érezte csizmába bújtatott lábát, és érző szíve nem volt kész végső búcsút venni a háztól.

Még egy utolsó pillantást vetett a díszes homlokzatra. Évszázadok óta állt ott, büszkén és fenségesen, a Csatornára néző sziklafal tetején, és kétség sem fért hozzá, hogy még századokon keresztül ott fog maradni. A pompás, kőből és vasból emelt épület látványától már három évvel ezelőtt is megborzongott, amikor először megérkezett, de most olyan sötét volt a rideg épület, mint az éjszaka, és zord, akár a mögötte elterülő lápvidék.

Delia mozgást vett észre a bejáratnál. Ahogy megfordult, az ajtó előtt meglátta az anyósát, Ada Greythorne-t, aki felszegte keskeny állát, és kihúzta magát. Csontos vállát sem köpeny, sem kendő nem fedte. Rendületlenül állt, védtelenül dacolva a dühöngő elemekkel, tetőtől talpig fényes fekete gyászruhában, aminek finom csipkés

szegélyével végigsöpörte a nedves kövezetet. Még ilyen távolságból is gyűlölet sugárzott az asszony jeges tekintetéből.

Alig néhány héttel ezelőtt ez a gonosz arckifejezés még félelemmel töltötte el Delia szívét. Mostanra azonban a rémületet kiszorította a fásultság, és beköltözött a lelkébe. Ellenállt mindenféle gyűlölködő pletykának és rágalmazásnak. Többet már nem árthattak neki.

Delia egy lépést tett a kocsi felé, de a metszően éles szavak megállították.

– Gondolom, azt hiszed, hogy győztél.

Delia visszanézett a válla fölött.

– Nem, Ada. Nem győztem. Nincs mit legyőzni.

Ada farkasszemet nézett Deliával – színtelen, üres tekintete mélyen ellenséges indulat forrt. A szikár nő két lépést tett Delia felé, és lehalkított hangon szólt hozzá.

– Adok neked egy utolsó lehetőséget, hogy legalább részben jóvátedd az árulásodat. Mondd meg, hol van! Ennyivel tartozol a férjed emlékének.

Delia felvonta a szemöldökét, nem volt ereje vitába szállni.

– Fogalmam sincs, miről beszél.

Delia újra elindult a kocsi felé, de pillanatokon belül lépteket hallott maga mögött, és mielőtt bármit tehetett volna, körmök mélyedtek a felkarjába, a köpenyén keresztül is fájdalmat okozva.

Delia összerezte, és megpördült, hogy szembenézzen a néhai férje anyjával.

Ada állkapcsa reszketett, ahogy összeszűkülte szemmel, sziszegve ejtette ki a szavakat:

– Ne hidd, hogy csak mert elmész, mi... én el fogom felejteni, mit tettél! Az én Robertem elmondta az igazságot, mielőtt kilehelte a lelkét, és akkor te nem voltál sehol. Egyszer visszaszáll rád, ez olyan

biztos, mint ahogy a nap felkel és lenyugszik. Figyelj a szavamra: egy nap még megfizetsz azért, amit tettél! Ha van benned szemernyi jó-érzés, soha nem fogsz visszatérni Cornwallba. Elárultad a Greythorne családot, és ezt nem felejtjük el.

Delia szemöldökén apró verejtékcseppek ütköztek ki. Nagyot nyelt. Megvédte volna magát, ha lehet, de a hetekig tartó tiltakozás és az észérvekkel való próbálkozás eredménytelen volt. Kiszabadította a karját, és folytatta útját a kocsi felé.

– Átkozott légy, Cordelia Greythorne! – Ahogy Ada rákiáltott, a szavai úgy rontottak neki, akár egy veszett vadállat a zsákmányának. – Ne legyen egy percnyi nyugalmad, sem egy boldog napod azért, amit tettél!

A következő lépésével egy időben forró könnycsepp gördült le Delia arcán. Nem engedte, hogy a kocsis felsegítse a járműre, és miután beült, becsapta az ajtót, és nekivetette a hátát a párnázott ülésnek.

Oly sokszor hallotta az ocsmány vádakát, hogy szinte már maga is elhitte őket. Ettől függetlenül az igazság – a szörnyű, könyörtelen igazság – mindig az ő oldalán lesz, még akkor is, ha senki nem hiszi el.

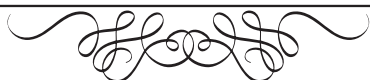
Delia összeszorította a szemhéját, miközben a hintó hangosan zörögve indult útnak.

Nem nézett vissza. A régi otthonára akart emlékezni, nem a mostani baljós és gonosz házra.

Újabb könnycseppet ejtett.

Mennyire szeretne volna, ha nem így végződnek a dolgok! De a halottat eltemették, és Delia összetört szíve nem bírta tovább.

1. FEJEZET

Easten Park, Yorkshire, 1811

Halál. Mintha a nyomában járna, és lesújtana az őt körülvevő emberekre.

Delia mindössze három évvel ezelőtt érkezett meg az Easten Parkba mint nevelőnő, de a halál – ez a hívatlan látogató – túl sokszor tette tiszteletét azóta. Még csak pár hónapja volt a birtokon, amikor a gyerekek édesanyja meghalt. E pillanatban az apjuk, Randall Twethtey ugyanazon falak között az életéért küzdött.

Villámfény szűrődött be a lefüggönyözetlen ablakon, és egy pillanatra ezüstös fénybe vonta Sophyt, Delia legfiatalabb védencét, aki mellette szundikált, a nevelőnő ölébe hajtott fejjel. Mennydörgés morajlott fel, és Delia visszafojtott lélegzettel figyelte, ahogy a kislány összerezsent, de nem ébredt fel. A gyermek nyugodtnak látszott – legalábbis e pillanatban.

Delia rápillantott a kandallópárkányon álló órára. Még négy óra sem volt.

Hosszú volt az éjszaka, a bizonytalanság szülte fojtogató nyugtalanság telepedett rájuk. A percek gyötrelmesen hosszú óráknak tűntek,

de végül úrrá lett rajtuk a kimerültség, és elnyomta a rémületüket. Julia és Hannah, a két idősebb lány a pamlagon aludt. Johnny a szőnyegen kuporodott össze, a kandallóban parázsló tűz mellett. Csak Liamnek, az idősebb fiúnak engedték meg, hogy az apja mellett maradjon.

Kinyílt a gyerekszoba ajtaja, és Agnes, a gyerekek szobalánya jelent meg. A nyúlánk természetű nő máskor oly rendezett, gesztenyebarna fürtjei keskeny arcába lógtak, és a gyertyája pislákoló fénye a szeme alatt húzódo sötét árkokra esett.

– Mi újság van? – kérdezte sűgva Delia a belopódzó szobalányt.

Agnes arcizmai megfeszültek az aggodalomtól, miközben letérdelt Delia mellé.

– Semmi jó. Nagyon nem jó. Twethewey úr a halálán van. Legalábbis ezt beszélik odalent. A lova megijedt valamitől, és elesett, ahogy átugratott vele a szederbokrok fölött a keleti erdőben. Mr. Twethewey alája került, a nagy súlytól eltörték a bordái, és átszúrták a tüdejét. Valamelyest még tud szuszogni, és suttogva beszél, de mozogni nem tud, és óráról órára rosszabbodik az állapota. Kijött az orvos, de semmit sem tehet.

Delia látása váratlanul elhomályosult a feltörő könnyektől, és kisimította Sophy ébenfekete haját az arcából.

– Szegény gyerekek!

Agnes kiegyenesedett, és eligazította a szoknyáját.

– Miattuk jöttem. Twethewey úr látni akarja magát meg Mr. Simont.

Delia a homlokát ráncolta.

– Miért akar engem látni?

– Gondolom, a gyerekekről akar beszélni, meg hogy mi lesz akkor, ha... – Agnes hangja elcsuklott, és Delia ereiben meghűlt a vér.

Ismét beállt a csend, és vele együtt a nyugalanság.

Agnes megbökte.

– Menjen! Majd én itt maradok velük. Mr. Steerhead várja magát Mr. Twethewey szobájában. Tessék, vigye magával a gyertyámat!

Delia lassan, óvatosan arrébb tette az öléből Sophyt, nehogy felébressze, aztán elvette a gyertyát.

Ahogy kilépett a gyerekszobából, hűvösebb levegő csapta meg Deliát, ahogy végigment a jól ismert folyosón. Olyan sokáig ült egy helyben, hogy egyelőre bizonytalanul lépdelt. A gyertyafény hosszú, hajlott árnyékokat vetett a festett falakra és a folyosó mintás szőnyegére. Nappal ez az átjáró mindig szélesnek és világosnak látszott, de most, kora hajnalban, miközben villámfény szűrődött be a nagy ablakokon, és a halál ólálkodott a sötétben, komor hangulatot árasztott.

Útban a főlépcső felé Delia elhaladt a saját hálósobája előtt, majd lement a fából készült lépcsőn, ami hangosan nyikorgott a nagy csendben. Megtorpant az első emeleti lépcsőfordulónál. Bal kéz felől, egy résnyire nyitott ajtó mögül fojtott hangok hallatszottak, és kísérteties fény szűrődött ki. Legutóbb, amikor halálos ágyhoz hívták, túl későn ért oda, és már nem tudott elbúcsúzni. Újra ez fog történni?

Visszafojtotta a lélegzetét, megkeményítette magát, és belépett a gazda hálósobájába.

Ahogy átlépte a küszöböt, megcsapta a szoba ritka levegője, és kezét az orrához emelte, nehogy elfintorodjon az átható bűztől. A kandallóban nagy tűz lobogott, pattogva nyaldosta a vasrácsot, és a keletre néző ablakokat eltakaró nehéz bársonyfüggönyök magukba szívták a meleget, a füst és az izzadság szagát. A baldachinos ágy kárpitja mögül különös, reszelős hang ütötte meg Delia fülét, mintha egy rémálom földöntúli kiáltásait hallotta volna.

A betegszobában nagy volt a nyüzsgés. A lelkész, az orvos és az ügyvédje Mr. Twethewey ágya mellett tolongtak, és összehajolva, fojtott hangon tanácskoztak.

Delia odébb lépett, és tekintete a bal oldalra vándorolt. A tizennégy éves Liam és a házitanítója, Mr. Hugh Simon egy kárpitozott padon ült a sötétben, a férfiakkal szemben. A fiú válla megrogyott, könnyökét a térdére támasztva, mozdulatlanul ült, és feszült figyelemmel tanulmányozta a szőnyeget.

Mr. Simon, az egyetlen vele egyenrangú ember az Easten Parkban, és az egyetlen, akit a barátjának mert nevezni, vette észre elsőnek, hogy Delia belépett. Mr. Simon az álla apró mozdulatával jelzett felé, és kihúzta magát.

Ahogy Delia közelebb ment, a tanító sötét szeme felragyogott a gyertyafényben, és a tőle megszokott módon összevonta a szemöldökét.

Delia gyakran azt gondolta, olyan jól ismeri a tanítót, hogy az arc kifejezését nézve olvasni tud a gondolataiban. Talán a késői óra vagy a rettenetes helyzet tette, de a szorosan megfeszített állkapcsa ezúttal semmit nem árult el. Egy fekete hajtincs hullott a homlokába, és – tőle szokatlan módon – borosta árnyékolta be szögletes arcát.

Delia nem tudta kivárni, hogy a tanító megszólaljon. Maga mellé tette a gyertyát egy asztalra, odahajolt a férfihöz, és türelmetlenül összekulcsolta a kezét maga előtt.

– Hogy van Liam?

– Órák óta meg sem mozdul. – Mr. Simon ránézett Liamre, aztán a széles mellkasa előtt összefonta a karját. – Nem eszik, nem szól egy szót sem. Csak ül egy helyben.

– Talán át kellene küldenünk a szobájába, hogy lepihenjen.

Mr. Simon vállat vont.

– Liam már nem gyerek. Úgy gondolja, hogy itt a helye, és nekem nincs jogom beleszólni.

Delia nyelve hegyén volt a tiltakozás, de hogy vitatkozhatott volna? Könnyen előfordulhatott, hogy a fiú most van együtt utoljára az apjával. Anyai gyengédség öntötte el a szívét, ahogy újra Liamre pillantott, és félve gondolt arra, mit hozhat a hajnal.

A férfiak szétrebbentek az ágy mellől, és Mr. Steerhead, Mr. Twethewey ügyvédje és barátja, feléjük közeledett. Delia elámult, hogy az idősebb férfi odament hozzájuk, és a gyertya fénye megvilágította az arcát.

Edwin Steerhead határozott ember volt, a külseje szigorú, a viselkedése fegyelmezett. De ezen a korai órán ritkuló hajszálai szanaszét álltak. Nem volt rajta felöltő, és nedves vászoninge ujját könyékig felgyűrte. Megereszkedett pofazacskóin kiütközött a borosta, és máskor pirosposzsgás arca majdnem olyan halvány volt, mint hímzett mellényének krémszínű selyme.

– Készüljön fel, Mrs. Greythorne! – súgta Mr. Steerhead Deliához hajolva. Vérekes szeme rámeredt a nevelőnőre, akinek az arcát megcsapta az ügyvéd forró, áporodott lehelete. – Mr. Twethewey már nem sokáig lesz ezen a világon. Látni fogja, mennyire gyenge, de mindkettőjünkkel beszélni akar a gyerekekről. Megváltoztatta a végakarátát, és új gyámot jelölt ki számukra. Nem Mrs. Twethewey nővéréhez kerülnek Londonba, hanem Mr. Twethewey fivéréhez, Jachez, Cornwallba. Tudja, ez nagyon hirtelen elhatározás volt. Nem számítottunk rá. De ép elmével hozta meg a döntését, ez vitathatatlan, és el van szánva.

Delia szíve nagyot dobbant, amikor Liam felemelte a fejét, és szinte itta Mr. Steerhead szavait. Égett a vágytól, hogy védelmébe vegye a fiút.

– Talán Liamnek nem kellene ezt hallania. Most még nem. Biztos vannak...

– William úrfi rövidesen családfővé lép elő – csattant fel Mr. Steerhead, és elszánt tekintettel meredt a nevelőnőre. – Nem lenne helyes eltitkolni előle az igazságot.

Delia összeszorította az ajkát, és elszakította a tekintetét a fiú sápadt arcáról.

– Ahogy mondtam, Twethewey ragaszkodik hozzá, hogy mindketten a gyerekekkel menjenek Cornwallba. Az a kívánsága, hogy továbbra is maguk neveljék őket, és ennek megfelelően megváltoztatta a vagyonnal kapcsolatos rendelkezéseket. – Mr. Steerhead odébb lépett, utat nyitva a baldachinos ágy felé.

Delia észre sem vette, hogy visszafojtja a lélegzetét, mígnem kiütközött a verejték a nyakán, és fekete pontok kezdtek táncolni a szeme előtt. Tétova léptekkel közelebb ment az ágyhoz, összeszedte a bátorságát, és ránézett Mr. Twethewey arcára. Csak az előző nap reggelén történt, hogy összefutott vele, amikor a vadászatra készült. A férfi zafírkék szeme élénken villogott, kerek arca kipirultan fénylett, vonásai a tőle megszokott, kedélyes modorról tanúskodtak. Most azonban lehunytt szeme beesettnek látszott, koromfekete haja csapzottan tapadt sápadt homlokára.

Delia szemét elöntötték a rettenet könnyei, a mellkasa szaggatottan süllyedt és emelkedett minden egyes ziháló lélegzetvételnél.

Mr. Steerhead előrefurakodott köztük, és Mr. Twethewey karjára tette a kezét.

– Itt van a nevelőnő. És a tanító is.

Mr. Twethewey szeme megremegett, majd tágra nyílt, ahogy Deliára függesztette a tekintetét.

– A gyerekek – zihálta. – Cornwallba mennek, ha én már nem leszek. A Penwythe Hallba. Nem ismernek ott senkit. Szükségük van magukra. Ne hagyják el őket!

Szükségük van magukra.

Deliát szíven ütötték ezek a szavak. Nem tudott szabadulni az apa hangjából kihallatszó kétségbeeséstől. Rápillantott Mr. Simonra. A tanító higgadt arckifejezése változatlan maradt. Delia nyelt egyet, és visszanézett a haldoklóra.

A férfi mély, ziháló lélegzetet vett, aztán váratlan erővel megragadta Delia kezét a nyirkos ujjával.

– Velük kell menniük! Óvják meg őket! Ígérjék meg!

Delia összerezsent az érintéstől. A férfi minden lélegzétvétellel egyre erősebben szorította a kezét. A nevelőnő kiszáradt torokkal suttopta:

– Persze hogy velük megyünk, Mr. Twethewey. Hát persze.

A férfi újra szóra nyitotta a száját, de csak fuldokló köhögés rázta a testét. Elengedte Delia kezét, és kisvártatva a levegőért kapkodó, fulladozó ember rémisztő hangja hallatszott.

Valaki megragadta Deliát, és a könyökénél fogva hátrarántotta. Az orvos előrenyomakodott, és nekilökte Deliát Mr. Simonnak.

A férfiak összesúgtak a háta mögött. A tőle balra álló Liam felkiáltott, és hirtelen élenkség támadt a szobában. Fel-alá szaladgáltak az emberek, Delia számára azonban lelassult az idő. Miközben Mr. Simon kikísérte a helyiségből, alig tudta levenni a szemét az elé tároló látványról: az életéért küzdő férfiről, akinél erősebbnek bizonyul a sérülése.

2. FEJEZET

Penwythe Hall, Cornwall

Richard Colliver vaskos ujjai közé csipentette a rózsaszín almafavirágot, és leszakította a vékony ágról. Húsos orra alá tartotta a kicsiny virágot, hangosan megszagolta, aztán a földre ejtette.

– Kockázatos vállalkozásba kezdett, Twethewey. Nem tudom, mi lesz belőle.

Jac Twethewey csípőre tette ökölbe szorított kezét, és hunyorogva fölfelé nézett, ahol a délutáni napfény átszűrődött a reszkető levelek között. Körülötte a korán virágba borult almafák táncoltak a kellemes áprilisi melegben, mit sem törődve az árnyékukban folytatott beszélgetés komoly témájával.

– Ha elmúlik a fagyveszély, minden rendben lesz.

– Örök optimista, igaz? – Colliver megrázta ősz fejét, és továbbment az árnyas fasorban, minden lépésnél rátámaszkodva díszesen faragott botjára. – Alma. Kiszámíthatatlan fajta. Egyetlen nagy vihar vagy betegség, és oda az egész termés. Évekig eltarthat, mire anyagilag kihever egy ilyen szerencsétlenséget.

– Ez bármilyen növényre igaz. – Jac az idősebb férfi lassú tempójához igazította lépteit. – Egyébként ez a gyümölcsös évek óta megvan, jóval a nagybátyám halála előtt telepítették. Igaz, hogy elhanyagolták, de jók az alapok. Odafigyelés és szakértő gondozás mellett biztosan felvirágzik.

– Megkérdezhetem, hogy mi lesz, ha ez a maga mesterterve nem sikerül? Mi lesz akkor a Penwythe Hall sorsa? – Collivernek láthatólag feltett szándéka volt hibát találni Jac tervében. – Azt beszélük, felszámolta a gabonaföldeket, és gyümölcsöst telepített a helyükre. Én azt mondom, kockázatos dolog ennyi mindent beleölni egyetlen bevételi forrásba.

Jac megfogta a virágot egy közeli ágon, megállt szemügyre venni a szirmok bonyolult mintázatát, de nem szakította le. Vállizmai akarata ellenére megfeszültek.

– Mindig tudtam, hogy heves természetű. – Colliver reszelős hangja éles volt, és kellemetlenül hangzott a völgyből felhallatszós madárcsicsergés közepette. – Nagyon is jól emlékszem magára kisleánykorából. Úgy száguldoztak a bátyjával keresztbe-kasul a lápvidéken a dagadt kis pónilovukon, mint az ördögfiókák. Akárhogy is, sosem tartottam magát olyan szerencsejátékosnak, aki valami hóbort miatt képes kockára tenni a saját megélhetését, és sok más emberét is.

Jac visszanyelte a csípős választ, ami a nyelve hegyén volt.

Kemény döntés volt felszámolni a gabonaföldeket. Igen, ha kudarcot vall, nemcsak saját magát teszi tönkre, de a bérlőit is, és mindenki mást, aki a Penwythe-hoz tartozó földekből él. A szó legszorosabb értelmében vett hazárdjáték volt, de a kockázat ellenére szüksége volt Colliverre, hogy meglássa a stratégiát az erőfeszítései mögött – és támoassa azt.

Jac beletúrt sűrű, hullámos hajába, és oldalra simította.

– Változtatni kellett. Az a talaj kimerült. Egyébként vannak más forrásaink is. Ez a gyümölcsös érett, és szépen fog teremni. Ahogy a többi is, ha eljön az idejük.

– Ha eljön az idejük? – Colliver fújt egyet, és bozontos szemöldöke látható rosszallással szaladt fel a homlokára. – És az mikor lesz vajon?

Jac habozott, tudva, hogy az ütemterve ijesztően hangzik.

– Legalább három év kell, hogy a legfiatalabb gyümölcsösök termőre forduljanak, és öt év az egyenletes terméshez. De ne felejtse el, hogy a Penwythe birtokon más gyümölcsöskertek is vannak, amik más-más érettségi fokon állnak.

Colliver megkopogtatta az egyik fa törzsét a botjával.

– És mit hallok az almapréselő üzembről? A minap a Hárfa és Lantban jártam. Minden gazda a maga vállalkozásáról beszélt.

Jac nem volt hozzászokva, hogy magyarázkodnia kell. De ha azt akarta, hogy Colliver megértse a vízióját, és befektesse a pénzét, elengedhetetlen volt, hogy átlássa a dolgokat. Jac megint lemaradt mögötte egy lépéssel, ahogy végighaladt a fasorok közötti füves ösvényen.

– Az északi mezőn lévő magtárat alakítom át almaborüzemmé. Pár héten belül megérkezik egy gránit zúzógép meg egy prés, ami most készül Devonban.

Colliver csettintett a nyelvével.

– Úgy hangzik, jó drága lesz!

– Igen, de megtérül a befektetés.

– Megtérül a befektetés, mi?

Colliver váratlanul megtorpant. Előhúzott egy zsebkendőt a vásonfelöltője zsebéből, megemelte hódászor kalapját, és letörülte a ráncos homlokán összegyűlt verejtéket. Amikor visszafordult Jac felé, arcáról eltűnt a gúnyos kifejezés, és összepréselte az ajkát, aztán beszélni kezdett.

– Megfontoltam az ajánlatát, hogy szálljak be a pénzzel ebbe a vállalkozásba. Maga tisztességes ember. Efelől nincs kétségem, úgy-hogy őszinte leszek. Mindenfélét beszélnek az emberek, Twethewey. Úgy gondolom, felette állok a kicsinyes emberek üres fecsegésének, de az ilyen fajta szóbeszédet nem lehet figyelmen kívül hagyni. Úgy hallottam, a Penwythe-birtok a tönk szélén áll, és napról napra mélyebbre süllyed.

Jac szélesebb terpeszbe állt. A szóbeszéd még a nagybátyja halála előtt indult el, és most, öt évvel később, el sem tudta képzelni, mi juthatott Colliver fülébe. Gondosan megválogatta a szavait.

– Nem tagadom, hogy bőven volt részünk nehézségekben, de éppen ezért van szükség a változásra. Kényszerhelyzetben vagyok.

Az északról áramló sós tengeri fuvallat belekapott Colliver ősz hajába, és megmozgatta a fák leveleit, amik táncra perdültek a szélben.

– A nagybátyja nagyszerű ember volt, az egyik legjobb Cornwallban, ezt le merem fogadni, de nem sokat törődött a jövővel. Nem lepett meg, hogy Randall helyett magára hagyta Penwythe-t. A legkevésbé sem. De ezzel együtt rettentő zűrzavart hagyott magára. – Felvonta bozontos szemöldökét, és végigmérte Jacet. – Hány éves? Harminc?

Jac nyelt egyet. Cseppet sem tetszett neki, hogy ilyen irányt vesz a beszélgetés.

– Harminckettő.

Colliver torkából mély hangú kacagás tört fel.

– Még mindig milyen fiatal! Ha Isten is úgy akarja, még sok-sok év áll maga előtt. Gondolom, van ideje kockáztatni, és hazardírozni a következményekkel.

Melegség kúszott fel Jac tarkóján. Megrándult az állkapcsa. Védekező állásba húzódott vissza, mint mindig, ha ez a téma előkerült.

– Kedvelem magát, Twethewey. Mindig is kedveltem. De ma már sokkal kevesebb türelemmel viselem az ilyen kockázatokat, mint amikor annyi idős voltam, mint most maga.

Jac elméjén ezernyi válasz futott át, de szorosan összezárta az ajkát. Colliver beleegyezését szerette volna megszerezni. Nem, szüksége volt rá.

Colliver visszatette a kalapját, és megigazította a karimáját.

– És mi lesz, ha jövő nyáron meggondolja magát, mert az almafák nem nőnek elég gyorsan, és nem elég jó a termés? Akkor mi lesz? Ahogy mondtam, a maga lobbanékony természete nyugtalanít leginkább. A fák növekedését is csak annyira tudja befolyásolni, mint a felhők vonulását az égbolton, vagy mint az árapályt a tengeren. És ha megbukik a terve, ami azt illeti, túl sok jó szándékú tervet láttam megghiúsulni, és velük együtt nagy pénzeket odaveszni.

– A gyümölcsös és az almaborprésház terve jól átgondolt döntés volt. Nem olyan kockázatosak, amilyenek mondja őket. Andrewszal többször is ellenőriztük a számokat. Még egy devoni szakértő véleményét is kikértük. Penwythe a véremben van. Semmi olyat nem tennék, amivel kockáztatnám a birtokot vagy a tőle függő emberek megélhetését.

– Akárhogy is, én csak abból indulhatok ki, amit tudok, és amit a saját szememmel látok, most pedig nem látok mást, mint terméketlen gyümölcsfákat, egyik sort a másik után. – Pár pillanatig Jacet bámulta, aztán kuncogva megrázta a fejét.

Ettől az elbizakodott hangnemtől pattanásig feszültek Jac idegei. A legkevésbé sem tartotta a dolgot nevetség tárgyának.

– Csak még néhány hónap, és bebizonyítom magának, hogy a gyümölcsös hasznot fog hozni.

Colliver bólintott, és félrebillentette a fejét.

– Bizonyítsa be, hogy ezek a gyümölcsösök nyereséget tudnak termelni! Akkor, és csak akkor megfontolom, hogy társuljak-e magával, és pénzügyileg támogassam-e ezt a vállalkozást, nyilvánvalóan a bevétel bizonyos része fejében.

Colliver újabb virágot szakított le, figyelmesen tanulmányozta, aztán a földre dobta. Hátralépett, és húsos orrnyerge fölül végigmérte Jacet.

– Jöjjön el vacsorára ma este! Tudom, hogy a családom szeretné látni. Hozza magával a nagynénjét is! A feleségem kedveli a társaságát. Érdeklődéssel fogom figyelni magát, és persze a kis tervét.

Megfordult, hogy elinduljon, de megtorpant. Megrándult a szája sarka.

– De ha valaha is üzlettársak leszünk, ajánlom, hogy fordítson nagyobb gondot a megjelenésére. Nem fektetem be a pénzemet olyan ember vállalkozásába, aki közönséges csavargónak néz ki, ha mégoly becsületes is.

Jac kuncogva nyugtázta, hogy ilyen baráti irányt vett a beszélgetésük. Egész nap a munkásokkal együtt szorgoskodott, így aztán sáros lett a bakancsa meg a szarvasbőr nadrágja. Nem, egyáltalán nem nézett ki földbirtokosnak, de talán olyan embernek tűnt, aki bármit hajlandó megtenni annak érdekében, hogy elérje a célját.

– Sosem tudtam karba tett kézzel nézni, ahogy mások dolgoznak. Gyűlölöm a tétlenséget.

– Ezt becsületesen be is tartja, én mondom! – Colliver széles szája mosolyra húzódott. Szó sem volt már tényekről és adatokról. – A nagybátyja hosszú órákat töltött a kertjében, sosem télenkedett, és nem hagyta, hogy más is gondozza, még a szolgák sem.

Colliver szó nélkül rátámaszkodott a botjára, és visszaindult, végig a virágszirmokkal borított ösvényen, a Penwythe Hall irányába.

Jac a kezével végigsimított a vászonmellényén, és lesöpört róla némi rátapadt füvet. Arra nem emlékezett, hol tette le a kabátját, és most sártól és portól sötétlett a valaha finom szövet, átizzadt ingujja pedig a karjához tapadt.

Elkalandozó figyelmét újra összpontosítva megdörzsölte a tarkóját, és végignézett a fason. Az almavirágok illata elvegyült a tenger fuvallatával – a mámorító elegy a múlt és a jövő találkozását idézte fel. Jac a zafírkék égre emelte a tekintetét, és úgy fürkészte a ritkás felhőtakarót, mintha az rejtené a választ a kérdéseire.

Ó, igen, nagy tervei voltak! Gyümölcsöskertek. A Penwythe Hall régóta esedékes felújítása. Terjeszkedés dél felé. Forrt benne a türelmetlenség, hogy minden a helyére kerüljön.

Letérdelt, és ujjait belevájta a nedves, frissen megforgatott földbe, ahol új csemetét ültettek egy elpusztult fa helyére. Belemarkolt a földbe, és átszúrta az ujjai között, aztán újra kiegyenesedett. A kocka el volt vetve: az utolsó fillérjét is ráköltötte ezekre a gyümölcsösökre.

Friss elhatározással indult el újra az úton. Munka várt rá, és nem is kevés. Most már tényleg nem hibázhatott. Nem volt visszaút.